

גמ"ר (תל אביב) 7540-03-24 - מדינת ישראל נ' אביבה כהן

גמ"ר (תל-אביב-יפו) 7540-03-24 - מדינת ישראל נ' אביבה כהן-שלום תל-אביב-יפו

גמ"ר (תל-אביב-יפו) 7540-03-24

מדינת ישראל

פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד

אביבה כהן

ע"י ב"כ

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה במחוז תל-אביב-יפו (בת-ים)

[06.07.2025]

כבוד השופט אהרן האוזרמן

עו"ד אלון מור יוסף

גזר דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה אחריות לתאונת דרכים קשה בנסיבות של גרימת מוות ברשלנות לפי

סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.

הנאשמת הודתה והורשעה בעובדות כתב האישום, בתאריך 10.03.25 זאת במסגרת הסדר טיעון לעונש ונשלחה

בהסכמת הצדדים לממונה על עבודות שירות בשב"ס, לבדיקת התאמתה לריצוי עונש מאסר במסגרת עבודות

שירות. לאחר קבלת חו"ד הממונה, שמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים לעונש.

אין ספק כי מדובר בתאונה קשה ומצערת שהתרחשה בנסיבות מחרידות.

לבקשת הצדדים ובהסכמתם צפיתי באולם בית המשפט ב-2 סרטונים המתעדים את התאונה במלואה, סרטון מצלמת

"גו-פרו" שצולם מקסדת רוכב האופנוע שנפגע בתאונה, וסרטון ממצלמת דרך שהותקנה ברכב ניטרלי שנסע מאחורי

רכב הנאשמת. יכולתי לראות היטב את התרחשות התאונה ולהתרשם ישירות ובאופן בלתי אמצעי, מעבר לתיאור

המופיע בעובדות כתב האישום.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 03.08.23 סמוך לשעה 20:50, נהגה הנאשמת ברכבה הפרטי בכביש מס' 1, ממערב למזרח והתקרבה סמוך למחלף גשר קיבוץ גליות. הנאשמת נהגה בנתיב השמאלי ביותר מבין 4 נתיבים המורים בכיוון נסיעתה ישר, כשהיא נוסעת בנתיב המסומן כנתיב המותר לנסיעת תחבורה ציבורית בלבד. אותה עת בכיוון נסיעת הנאשמת, מימינה ומאחוריה, רכב על אופנוע מר א"ס ז"ל (יליד 1977) [להלן: "המנוח"]. בהגיע הנאשמת סמוך למחלף קיבוץ גליות, סתה לפתע עם רכבה סטייה חדה ואלכסונית ימינה, לכיוון היציאה לגשר קיבוץ גליות, המשיכה ונסעה לרוחב 3 הנתיבים שמימינה בכביש, כשהיא חוצה קו הפרדה רצוף, חסמה בכך את נתיב נסיעת הרכבים מימינה, ואת נתיב נסיעת המנוח.

המנוח ניסה "לברוח" מהחסימה ולסטות ימינה על מנת לחמוק מרכבה של הנאשמת, ללא הצלחה. המנוח נפגע מרכב הנאשמת, הוטל כתוצאה מכך על האספלט, תוך שהוא נדרס בגלגלי הרכב ונותר לכוד מתחת לרכב עד שחולץ בידי כוחות ההצלה. מותו נקבע מיד במקום.

על פי עובדות כתב האישום, התאונה כמתואר ומותו של המנוח, נגרמו בשל רשלנותה של הנאשמת אשר נהגה בפזיזות ובקלות ראש. הנאשמת סתה באופן מסוכן ופתאומי בלי שנתנה דעתה לתנועת הרכבים שמימינה ומאחוריה, חסמה את דרכם של הרכבים, חסמה את דרכו של המנוח, שהופתע למרות זאת הגיב וניסה לסטות ימינה, אולם לא הצליח לחמוק מפגיעה ברכבה.

מעשה רשלנותה של הנאשמת החל עוד קודם, בכך שנהגה את רכבה בנתיב תחבורה ציבורית, לא נתנה כלל דעתה לדרך, לא הבחינה במנוח, בחרה לסטות ימינה לרוחב נתיבי תנועה עמוסים, ללא צורך, ללא הסבר, ובאופן חד ופתאומי. למעשה הנאשמת נסעה כמעט בניצב לנתיבים המסומנים באופן ברור בכביש. הנאשמת לא נתנה דעתה לתנאי הדרך ולשאר הרכבים בכביש וסיכנה אותם בפזיזותה. נראה כי לא נקטה כלל באמצעי זהירות למנוע פגיעה מהמשתמשים האחרים בדרך.

הצדדים הציגו הסכם בדבר הסדר טיעון חתום ביניהם (נ/1) ובו הסדר טיעון הכולל מתווה לעונש עליו הסכימו. סוכם כי בכפוף לבדיקת התאמתה לריצוי עבודות שירות, על ידי הממונה על עבודות השירות בשב"ס, תרצה הנאשמת 9 חודשי מאסר וזאת בעבודות שירות.

באשר ליתר רכיבי הענישה הוסכם על פסילת הנאשמת מנהיגה בכל כלי רכב וזאת לצמיתות ובנוסף על רכיבי מאסר מותנה, ופיצוי עונשי למשפחת המנוח בשיעור שיקבע על ידי ביהמ"ש, לאחר שישמע את טיעוני הצדדים. הובהר, כי משפחת המנוח שהתייצבה ונכחה בביהמ"ש במשך כל הדיונים, עודכנה בפרטי ההסדר.

טיעוני הצדדים לעונש:

בפתח טיעוני המאשימה לעונש, העידו בפני בני משפחתו הקרובים של המנוח [א"ס]. אחיו הגדול א' (שהגיש בנוסף מכתב אישי נ/1), אחיו הקטן א', ואביו א'. נמסר כי אימו של א"ס נעדרת את הכוחות הנפשיים להתייבב לדיון ולפגוש בנאשמת.

המנוח, בן 25 במותו, היה כך מסכימים כולם, אדם שמח, אופטימי ומלא חיים. חבר אמת, בן טוב להוריו ואח חבר קרוב לאחיו. עבד לאחר סיום שירותו הצבאי בתפקיד בטחוני מסווג, כמפתח מערכות מודיעיניות לשימוש צה"ל. כעדות לאופיו המיוחד לפני מספר שנים תרם תרומת מח עצם שהצילה את חייו של ילד שחלה במחלה קשה. למרות שהספיק ועשה הרבה בחייו הקצרים, מדובר אכן בפוטנציאל ענק שלא ימומש.

יכולתי להתרשם כי המשפחה כואבת מאד את האובדן והחוסר, את הגעגוע, ואת תחושת הבזבז. הזמן שחלף אינו מקל, למרות שניכר כי יש בהם כוחות נפשיים רבים ויכולת להתגבר על משברים ולמרות שבולט הקשר החם והאהב ביניהם, נראה כי בני המשפחה מתקשים (כל אחד בדרכו) למצוא מזור והשלמה.

בולט במיוחד בעיני כי מדובר במשפחה נהדרת, בבחינת "מלח הארץ". יכולתי דרכם ובאמצעות הופעתם בפני בביהמ"ש, והדברים שסיפרו בדיון, להכיר במעט את א"ס.

המשפחה סיפרה על א"ס ויצגה אותו בכבוד רב בביהמ"ש. כחוט מקשר בעדותם, בלטה העובדה כי אינם מחפשים נקמה אלה מבקשים להביא בפני את האבדן שחוו, שמתעצם על רקע נסיבות התאונה שהינן כמתואר טרגיות וכזעקתם מדובר בתאונה שהנאשמת יכולה והייתה צריכה בנקל, למנוע.

א', האח הגדול, סיפר כיצד כחודשיים לאחר התאונה קפץ ביום שבת ה- 7 לאוקטובר לאזור עוטף עזה, חווה את המתרחש כולל המראות הקשים, ומאז היה מגויס בשירות מילואים ארוך. א' סיפר בדבריו כיצד האסון הפרטי התחבר עם האסון הלאומי.

א', סיפר על שיחות הטלפון הארוכות עם א"ס, וכי למרות ש"החיים ממשיכים" הקים משפחה והפך לאחרונה לאב, החוסר של אחיו הקטן מלווה ופוגש אותו גם בשמחות ומאז אין "שמחה שלמה".

האב א', התעקש כי הסרטונים המתעדים את התאונה יוקרנו בביהמ"ש בפני, בנוכחות הנאשמת ועמד על רשלנותה הגבוהה של הנאשמת בנהיגה, כפי שעולה מהם. האב ביקש להצביע אף על כך כי הנאשמת, בכל הזמן שחלף מאז התאונה ואף במהלך הדיונים בביהמ"ש, כולל במעמד הטיעונים לעונש, לא בקשה בעצמה ובקולה סליחה מהמשפחה, ולא הביעה חרטה.

[יוער למען ההגינות, כי סגורה עשה זאת בדיון בנוכחותה באריכות בשמה. א.ה].

ב"כ הצדדים הגישו כאמור לביהמ"ש הסדר טיעון חתום ביניהם [סומן: נ/1] הכולל הסכמה עונשית.

לבית המשפט הוגש גיליון הרשעות קודמות של הנאשמת בתעבורה. הנאשמת מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 1983 ולחובתה 6 הרשעות קודמות בתעבורה, בהן בעבירות מהירות (אחרונה מ-2022) ואי ציות לתמרורים. אין לחובתה הרשעות בתאונות דרכים או עבירות בריונות בכביש.

טענת המאשימה בתמצית הינה כי אמת המידה העונשית הראויה היא ללא ספק עונש מאסר בפועל. רק משום נסיבותיה האישיות של הנאשמת, ובמיוחד מצבה הרפואי הנוכחי והאפשרות כי עקב מצבה הרפואי לא ניתן להטיל עליה מאסר בפועל, הסכימה הפרקליטות לריצוי עונש מאסר של 9 חודשי מאסר במסגרת של עבודות שירות. המאשימה התחשבה בהודיית הנאשמת המשקפת נטילת אחריות לתאונה ולתוצאותיה, וכן באפשרות לסיים את ההליכים ובכך לחסוך עינוי דין נוסף למשפחת המנוח אשר הגיע לכל הדיונים וניכר היה כי התמשכות ההליכים אינה נותנת להם מנוח.

בנוסף עותרת המאשימה בהסכמה לפסילה לצמיתות.

עמדת המאשימה להטלת פיצוי כספי עונשי בשיעור ניכר וברף מקסימלי, וזאת כגורם מאזן לתקופת המאסר המופחת ולהסכמה לריצוי במסגרת של עבודות שירות.

לסיכום טוענת הפרקליטה, כי רף הענישה לה עתרה המאשימה במסגרת הסדר הטיעון, משולב היטב עם העקרונות המנחים בתיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז-1997. בהסדר נשקלו ע"י המאשימה דרגת רשלנותה של הנאשמת, נסיבותיה האישיות והבריאותיות, ה"חסכון" באי ניהול התיק עבור משפחת המנוח, ומשאבי המדינה שנחסכו בכך, ועל כן הסכימו מראש לעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, שלצדו פסילה והרחקה מנהיגה לצמיתות.

הסנגור מצדו טען כי התנהגותה של הנאשמת עובר לתאונה, בנסיבות כמתואר בכתב האישום, מבטאת התנהגות העומדת ברף נמוך של הרשלנות הגורמת לתאונה.

לדברי הסנגור המאשימה בהגינותה מסכימה לסיים התיק בהסדר ללא מאסר בפועל, ולא בכדי.

הסנגור ציין בפני בית המשפט כי מדובר בנאשמת בת 71, נשואה אם ל-2 בנות תאומות וסבתא. על פי ראיון אצל הממונה בשב"ס הנאשמת אינה עובדת, ברקע תעסוקתי עבדה כ-15 שנה כמנהלת חשבונות שכירה ואח"כ כמעסה. מצבה הרפואי של הנאשמת הורע לאחרונה, לאחר שאובחנה כחולה בפרקינסון. הנאשמת מוגבלת בניידות ובהליכה. דווח על טיפול תרופתי ומעקב פסיכיאטרי.

הנאשמת עצמה, בקשה שלא להוסיף דברים בעצמה מעבר לטיעוני הסנגור.

הסנגור ביקש לכבד את הסדר הטיעון, וטען כי במקרה זה, אין מדובר בנאשמת שיש לאזן את אי שליחתה לריצוי עונש מאסר בפועל, בגזירת פיצוי עונשי גבוה לעיזבון המנוח. מדובר בפיצוי עונשי סימלי שאינו משקף כמובן את הנזק שגרמה. עוד לטענת הסנגור עיזבון המנוח רשאי להיפרע מחברות הביטוח במסגרת חוק הפלת"ד.

בנוסף הנאשמת נפסלה מיד לאחר התאונה מנהיגה פסילה שהוארכה (בהסכמתה) ותחול לצמיתות. מתחם הענישה:

על פי תיקון 113 לחוק העונשין, שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, העיקרון המנחה במסגרת השיקולים לגזירת הדין הוא עיקרון ההלימה, היינו בחינת קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. במכלול השיקולים שעל ביהמ"ש לשקול עליו לבחון גם את הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, וכן את מדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים. מדיניות הענישה בתיקי גמ"ר ראוי שתרתיע מפני ביצוע עבירות אלו ותעביר מסר ברור באמצעות ענישה מחמירה על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו ביטחון הציבור, ושמירה על חיי אדם. משהסכימו הצדדים על מתחם ענישה הכולל רכיב מאסר מוסכם ועל ריצויו במסגרת של עבודות שירות, וכן על פסילת רישיון הנהיגה לצמיתות, אני קובע כי מתחם הענישה המקובל, הינו בגבולות הסדר הטיעון שהציגו הצדדים. כאמור רוב רכיבי הענישה במקרה זה ובהם מאסר בעבודות שירות, פסילת רישיון הנהיגה לצמיתות סוכמו בהסדר טיעון בין הצדדים. למעשה עיקר הטיעונים לעונש הופנו כלפי גובה הפיצוי העונשי שיפסק למשפחת המנוח. רשלנות הנאשמת:

הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום על כל סעיפיו ותאור הנסיבות שהובילו לתאונה המצערת. בהסכמת הצדדים צפיתי כאמור באולם ביהמ"ש ב-2 סרטונים המתעדים את התאונה ויכולתי להתרשם בכך באופן ישיר ובלתי אמצעי מרשלנות הנאשמת בנהיגה בעת התאונה. בהתאם לנסיבות כמתואר, אני מוצא כי רמת רשלנותה של הנאשמת הייתה ברף ה"בינוני - גבוה". הנאשמת גרמה לפגיעה במנוח, רוכב אופנוע כאשר פנתה באופן חד ופתאומי, רשלני ומסוכן, בפנייה חדה ימינה, חצתה למעשה בניצב לרוחב 4 נתיבים בכביש, חסמה בכך את נתיב נסיעתו של רוכב האופנוע (המנוח) שהגיע בנתיב מימינה, וגרמה לתאונה. סיכום והחלטה:

קביעת העונש הראוי בכל מקרה בו קופחו חיים בתאונת דרכים, ללא קשר לנסיבות התאונה או לנסיבות האישיות של הנהג הפוגע, היא ללא כל ספק תמיד מלאכה קשה, שכן ביהמ"ש נדרש לכאורה לתן "מחיר" לחייו של המנוח. ברור כי אין מחיר גבוה מספיק שביהמ"ש יכול לנקוב לחיי אדם, וכל עונש שיוטל על הנהג הפוגע אינו משקף את האבדן שבחייו של המנוח, ובפרט הדברים אמורים לגבי משפחתו, חבריו ומכריו של המנוח, הכואבים מאד את אבדו. בע"פ 52518-07-12 לגטווי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], לענין ענישה בתיקי גרם מוות בתאונת דרכים נאמר כי: "הענישה בתיקים מסוג זה היא לעולם קשה, מכאיבה ומעוררת חיבוטי נפש של ממש, מעבר לקושי האינהרנטי הגלום במלאכת הענישה ככלל. הקושי עניינו בכך, שמרבית העבריינים בתחום זה הם אנשים נורמטיביים, לעיתים קרובות מצטיינים בכל תחומי חייהם האחרים, אנשים תורמים, חיוביים ועדיין, בשל רשלנותם קופדו חיי אדם". כללים מנחים באשר לענישה הראויה, בעבירה בה קופחו חיי אדם בשל רשלנות, נקבעו ע"י כבוד השופט נ. הנדל בפס"ד בע"פ 6755/09 א"ס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (להלן: פס"ד א"ס): "נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות". [ההדגשה בקו שלי, א.ה.]. בהתאם לכלל הראשון בפסק דין א"ס, מחייבת הרשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות גזירת עונש חמור, הכולל פסילה מנהיגה ומאסר בפועל, כאשר הנסיבות האישיות נדחות בפני האינטרס הציבורי וערך קדושת החיים, הן בשל אופי העבירה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים: ברע"פ 2955/12 פלונית נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] קבעה כב' השופטת מ. נאור, כי: "לצד בחינת נסיבותיה של המבקשת, יש לזכור כי השיקולים המתווים את שיקול דעתם של בתי משפט בעת קביעת העונש הראוי לעבירות תנועה בעלות תוצאות קטלניות, אינם מתמקדים רק בנאשם. על בית המשפט לשקול מערכת שיקולים רחבה יותר, הכוללת גם את בחינת תוצאות התאונה והאינטרס החברתי שבענישה. בהתאם לכלל השלישי שנקבע בפס"ד א"ס, בחנתי את נסיבות התאונה שתוארו בעובדות כתב האישום והגעתי למסקנה כי התאונה ארעה עקב רשלנות בדרגה בינונית - גבוהה, מצידה של הנאשמת.

על אף מדיניות הענישה כמתואר, בנסיבות המיוחדות של הנאשמת כפי שהובא בפני, אני מאמץ את ההסכמות אליהן הגיעו ב"כ הצדדים, להסתפק בעונש מאסר שירוצה במסגרת של עבודות שירות. לאור טיעוני ב"כ הצדדים מצאתי כי הסדר הטיעון אליו הגיעו במקרה זה ראוי ולפיכך אאמץ. מצאתי לקבוע כרכיב מאזן לאי שלילת הנאשמת למאסר בפועל פיצוי עונשי כספי משמעותי, לעיזבון המנוח.

ראוי לשוב ולהדגיש כי לצד נימוקי ב"כ הצדדים לתמיכה בהסדר הטיעון לעונש, שמעתי ונתתי דעתי (כפי שעשתה בוודאי אף הפרקליטות, המייצגת את האינטרס הציבורי), לעמדתם של בני משפחת המנוח. אין ספק כי מדובר בטררגדיה וכי אין עונש "מספיק" לנאשמת ואין בוודאי עונש שיוליך את הגלגל אחורנית. הענישה על פי חוק העונשין, משקפת מלאכת איזון כפי שנקבע בנסיבות כל מקרה ומקרה בין 4 מטרות הענישה שהן: "גמול"; "מניעה"; "הרתעה"; ו"שיקום".

לאחר ששמעתי את הצדדים וטיעוניהם לעונש, לאחר ששקלתי את האינטרס הציבורי במניעת תאונות דרכים ואת עקרון קדושת החיים, נתתי דעתי לתוצאות התאונה המחרידות המתבטאות באבדן חייו של המנוח מר א"ס ז"ל, אדם צעיר בן 25, בן להוריו ואח ל-2 אחיו, אשר משפחתו חבריו ומכריו כואבים בוודאי מאד את לכתו, אגזור את העונש ההולם לנאשם לדעתי במקרה זה, כדלקמן. אני דן לפיכך את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. 9 חודשי מאסר. המאסר ירוצה במסגרת עבודות שירות, אותן תרצה הנאשמת במסגרת חברת "המשקם" בחולון. הנאשמת תועסק 5 ימים בשבוע, שעות עבודה יקבעו בהתאם למגבלותיה ולטווח השעות הקבוע בחוק העונשין, כפי שיקבע בהמלצת שרות המבחן.
- הנאשמת תחל בריצוי העבודות ביום 13.08.25 ותתייצב ביום זה עד השעה 08:00 לתחילת ריצוי העונש בפני המפקח הממונה בשב"ס, ביחידת ברקאי, שלוחת מחוז מרכז, רחוב סלאמה 53 בתל אביב (בניין משרד הפנים). הנאשמת מזהרת כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים המצריכים התייצבות רציפה לעבודה וכי כל חריגה מהכללים במקום העבודה או כל הפרה מצדה של תנאי עבודות השירות, יביאו להפסקה מנהלית של עבודות השירות ולריצוי יתרת העונש בנשיאת המאסר בפועל.
2. 12 חודשי מאסר וזאת על תנאי, למשך 3 שנים, והתנאי שלא תעבור העבירות בהן הורשעה, או תנהג בזמן פסילה.
3. פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון הנהיגה מכל סוג וזאת לצמיתות. אין צורך בהפקדה.
4. הנאשמת תפצה את משפחת המנוח פיצוי עונשי בסך של 40,000 ₪.
- הפיצוי ישולם לטובת אביו של המנוח מר ס', עד יום 04.11.25, בהתאם לטופס פרטי ניזוק שנסרק במערכת נט המשפט, וזאת על פי אחת האפשרויות להלן:
באמצעות כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה, www.eca.gov.il
- או במוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גביה) - בטלפון *35592 או בטלפון ***** או במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשובר תשלום).
- מזכירות תעביר העתק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות בשב"ס.
- זכות ערעור בתוך 45 מיום לבית המשפט המחוזי בתל אביב.
- ניתן היום, י' תמוז תשפ"ה, 06 יולי 2025, במעמד הצדדים.